LÁ THƯ MỤC VỤ

Trước năm 1975, lúc đó việc đi lại tương đối dễ dàng, trong những ngày hè tôi thường đi với Thầy (ba) tôi thăm những người họ hàng thân thuộc sinh sống ở các nơi khác. Mỗi lần thăm viếng như vậy, sợi giây liên kết thân thuộc được thắt chặt thêm, và tôi cũng có cơ hội được biết những người họ hàng mà nếu không đi thăm thì chẳng bao giờ biết mặt họ và mối giây liên hệ thân tộc với họ. Đó là những dịp thật vui vì tay bắt mặt mừng khi lâu không gặp nhau và nhà nào cũng muốn giữ hai bố con ở lại ăn cơm, mà họ thì ở chung xóm với nhau, nên không biết ăn ở nhà nào cho phải đạo. Dĩ nhiên quyền quyết định là ở Thầy tôi, còn tôi chỉ 'theo đóm ăn tàn', 'theo voi ăn bã mía' thôi.

Thăm viếng nhau là chuyện xảy ra thường xuyên trong cuộc sống xã hội của con người, nhất là khi vì sinh kế mà phải ở cách xa nhau. Gia đình trực hệ của tôi có ba người ở nước ngoài, nhưng lại ở ba nước khác nhau: Ông anh Ba (thứ hai theo người Bắc), hiện giờ đang định cư tại Baton Rouge, Louisiana, Mỹ, Bà chị Tư thì hiện đang định cư tại Christ Church, New Zealand, còn tôi thì ở Perth. Có hai đứa cháu gái cùng ở nước Úc thì một đứa ở Melbourne một đứa ở Sydney. Rốt cục chẳng ở gần một ai cả. Ở xa cũng có cái hay là lâu lâu có dịp đi thăm nhau tiện đi du lịch luôn.

Bây giờ phương tiện liên lạc dễ dàng không giống trước đây nên thông tin về nhau và gia đình cũng như sinh hoạt cuộc sống cũng dễ dàng cập nhật dù không ở gần nhau hay cách nhau cả nửa vòng trái đất. Trước đây không dễ dàng như vậy, nhất là thời mà di dân Việt đi khai phá Miền Nam. Câu ca dao: "Ai ơi đừng lấy chồng xa, chim kêu vượn hú biết nhà má đâu", cho ta cái cảm giác là cô con gái ở xa xôi lắm, nhưng thực ra có khi chỉ cách nhà má hai ba chục cây số. Hai ba chục cây số đối với chúng ta bây giờ đi cái vèo là tới, nhưng hồi đó trong Miền Nam vì là đất mới khai phá đường xá không có, phương tiện di chuyển là xuồng ba lá, chèo đi mấy chục cây số là chuyện vất vả nhiêu khê, không kể chuyện sóng to gió lớn… hơn nữa đâu phải nhà nào cũng có thể sắm chiếc xuồng ba lá hay chiếc ghe tam bản để di chuyển. Do đó, nhớ nhà chỉ biết khóc thôi nên: "Chiều chiều ra đứng ngõ sau, trông về quê mẹ ruột đau chín chiều". Phải chi có điện thoại gọi hỏi thăm sức khỏe ba má hay kể lể chuyện làm dâu thì đỡ biết mấy, nhưng vì không có cách chi liên lạc nên chỉ hướng về quê mẹ rồi khóc thầm.

Chuyện thăm viếng nhau ở Việt Nam cách đây một hai trăm năm đã nhiêu khê như vậy, huống chi chuyện thăm viếng nhau cách đây hai ngàn năm ở đất Palestine. Thế mà, có một cô thôn nữ đã vượt một đoạn đường xa hơn một trăm năm mươi cây số từ Miền Bắc trèo đèo lội suối đi thăm bà chị họ ở Miền Nam gần Giêrusalem. Cô thôn nữ ấy tên Maria. Lý do cô thôn nữ Maria vội vàng đi thăm chị vì sau khi nói với sứ thần Gabriel *"việc ấy xảy ra thế nào được vì tôi không biết việc vợ chồng"* thì sứ thần mới nói *"Thánh Thần sẽ ngự xuống trên bà, và quyền năng Đấng Tối Cao sẽ rợp bóng trên bà, vì thế, Đấng Thánh sắp sinh ra sẽ được gọi là Con Thiên Chúa. Kìa bà Êlisabét, người họ hàng với bà, tuy già rồi …người mang tiếng là hiếm hoi, mà nay đã có thai được sáu tháng…"* Khi nghe tin chị họ mang thai, Maria vội vã đi đến chúc mừng chị có con trai trong lúc tuổi già, và cũng để giúp chị trong lúc sinh con vì Phúc Âm nói Maria ở lại với bà Êlisabét độ ba tháng rồi mới về nhà.

Mẹ Maria chẳng những mang Chuá Giêsu đến thăm chị, mà còn đến để phục vụ chị trong việc chuẩn bị sinh con và sau khi sinh nở nữa. Lòng thương người của Chúa Giêsu, trên bình diện nhân tính, chắc chắn cũng đã thừa hưởng từ nơi Mẹ của mình. Ngay sau khi biết tin chị mang thai trong lúc tuổi già, biết chị sẽ mệt mỏi và di chuyển khó khăn nên Maria muốn đến giúp chị một thời gian dù phải lội bộ một đoạn đường dài và khó đi. Tôi đã thở dốc khi leo lên cả trăm bậc thang mới đến đền thờ thăm viếng nơi có bức tượng đồng hai chị em một già một trẻ, một bụng bầu to một đặt tay lên bụng vì mới thụ thai. Đó là bây giờ người ta đã làm những bậc thang đá rộng dễ đi, chứ hai ngàn năm trước chắc phải leo từng bậc nhỏ cheo leo mới tới nơi. Vất vả như vậy nhưng vì thương chị mà Maria vẫn đến như câu ca dao của chúng ta: "Tam tứ núi cũng trèo, thập bát sông cũng lội, vạn cửu đèo cũng vượt qua."

Gặp gỡ khi thăm viếng nhau bao giờ cũng mang đến niềm vui và hạnh phúc cho cả người đến thăm lẫn người được thăm. Ngày lễ Giáng Sinh là ngày Thiên Chúa đến thăm chúng ta và ở lại với chúng ta trong hình hài một em bé *"Một hài nhi đã sinh ra cho chúng ta, và một người con đã được ban tặng chúng ta"* (Is 9:6) Hôm nay là Chúa Nhật cuối Mùa Vọng nhưng cũng là ngày cuối của Mùa Vọng vì đêm mai là đêm Giáng Sinh rồi. Ngôi nhà tâm hồn chúng ta đã sẵn sàng để đón Con Chúa đến thăm chưa? Hay tâm hồn chúng ta vẫn còn bề bộn đủ mọi thứ lo lắng như chuẩn bị tiệc tùng, hay quà cáp tặng nhau, nên có thể khi Maria mang Chúa đến gõ cửa thì chúng ta từ chối vì không còn chỗ cho Ngài bước vào vì nhà chật hết rồi? Chắc Mẹ Maria lại phải mang Chúa ra ngoài đồng vắng thăm các mục đồng và bầy chiên của họ thôi. Buồn!

Lm Nguyễn Mộng Huỳnh